

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/691/2015
Identifikačné číslo spisu:	7213233504
Dátum vydania rozhodnutia:	28.02.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:7213233504.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a členov senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a JUDr. Mariána Sluka, PhD., v spore žalobkyne PhDr. R. Z., bývajúcej v G., zastúpenej JUDr. Annou Lacovou, advokátkou v Košiciach, Pražská 4, proti žalovaným 1/ U. G. bývajúcej v G., 2/ O. W., bývajúcemu v G., o zaplatenie 84 027,60 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. 13 C 240/2013, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 24. júla 2015 sp.zn. 2 Co 360/2015, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaní 1/, 2/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II uznesením z 11. júna 2015 č.k. 13 C 240/2013-91 zamietol návrh žalobkyne na nariadenie predbežného opatrenia, nakoľko dospel k záveru, že nemal osvedčený nárok na dočasnú úpravu pomerov požadovaným spôsobom, t.j. zákazom nakladať akýmkoľvek spôsobom s nehnuteľnosťami, označenými v návrhu na vydanie predbežného opatrenia žalovanému 2/.

2. Krajský súd v Košiciach uznesením z 24. júla 2015 sp.zn. 2 Co 360/2015 potvrdil napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne. Po oboznámení sa s obsahom spisu a predloženými listinnými dôkazmi, sa stotožnil so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie a s odôvodnením napadnutého uznesenia. Žalobkyňa v odvolaní neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého uznesenia. Súd prvej inštancie v súlade so zákonom a po zohľadnení osobitnej povahy rozhodovania o predbežnom opatrení správne vychádzal zo skutočností uvedených žalobkyňou a dospel k správne záveru, že zatiaľ nebol osvedčený nárok na dočasnú úpravu pomerov vo vzťahu k žalovanému 2/.

3. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podala 3. septembra 2015 dovolanie žalobkyňa a navrhla, aby dovolací súd uznesenie zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na nové konanie. Uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne právne rozhodnutie vo veci. Mala za to, že právny názor odvolacieho

súdu nie je správny a preto jeho rozhodnutie nie je zákonné, pričom týmto rozhodnutím bolo porušené jej právo na možnosť konať pred súdom a domáhať sa ochrany jej oprávnených nárokov.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) zistil, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP) a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

5. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „C.s.p.“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, platí, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá C.s.p. (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t.j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP a procesnú prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 a § 239 O.s.p.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky konštantne v svojich rozhodnutiach poukazuje na to, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

8. Základná idea mimoriadnych opravných prostriedkov vychádzala za predchádzajúcej právnej úpravy (a naďalej vychádza) z toho, že právna istota a stabilita nastolené právoplatným rozhodnutím je v právnom štáte narušiteľná len mimoriadne a výnimočne. Úspešné uplatnenie tohto mimoriadneho opravného prostriedku dovolateľom je podmienené (primárnym) záverom dovolacieho súdu, že dovolanie je procesne prípustné a až následným (sekundárnym) záverom dovolacieho súdu, že tento opravný prostriedok je aj opodstatnený. Pokiaľ dovolací súd nedospeje k uvedenému (primárnemu) záveru, právna úprava mu neumožňuje postúpiť v dovolacom konaní ďalej a pristúpiť až k posúdeniu napadnutého rozhodnutia a konania, v ktorom bolo vydané; pokiaľ by dovolací súd posudzoval správnosť rozhodnutia napadnutého procesne neprípustným dovolaním, porušil by zákon. Ak preto dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie je procesne neprípustné, musí tento opravný prostriedok odmietnuť bez toho, aby sa zaoberal správnosťou napadnutého rozhodnutia..

9. Žalovaná dovolaním napadla potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým bolo dovolanie prípustné, boli uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. V zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. ale ustanovenia § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. neplatili (o.i.) vtedy, ak išlo o uznesenie o predbežnom opatrení.

10. Dovolateľka napadla dovolaním uznesenie, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým zamietol návrh na predbežné opatrenie.

11. Takéto uznesenie bolo v § 239 ods. 3 O.s.p. zaradené medzi uznesenia, v prípade ktorých bola prípustnosť dovolania zákonom výslovne vylúčená. Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 239 ods. 1 a 2 vymenúval znaky tých uznesení odvolacieho súdu, proti ktorým bolo dovolanie procesne prípustné. Z právnej úpravy obsiahnutej v danom ustanovení bolo zrejmé, že zákonodarcu v nej - zohľadňujúc mimoriadny charakter dovolania a možné dôsledky zrušenia rozhodnutia dovolacím súdom - vyjadril na jednej strane vôľu, aby určité uznesenia výnimočne (napriek tomu, že už nadobudli právoplatnosť) mohli byť predmetom preskúmania v dovolacom konaní; na druhej strane tým ale zároveň vyjadril tiež vôľu, aby iné uznesenia (než sú ním výslovne uvedené) nemohli byť predmetom preskúmania v dovolacom konaní.

12. Predmetné dovolanie by bolo prípustné len vtedy, ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p.

13. Ak súdne konanie trpelo niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p., bolo možné dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých bolo inak dovolanie z hľadiska § 239

O.s.p. vylúčené. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nebola daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia.

14. So zreteľom na dovolateľkou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou opodstatnenosti tvrdenia, že v predmetnej veci jej odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Dospel k záveru, že túto skutočnosť dovolateľka namietala neopodstatnene.

15. Pod odňatím možnosti konať pred súdom bolo treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odňali tie jeho procesné práva, ktoré mu zákon priznával. O vadu konania, ktorá bola z hľadiska § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. významná išlo najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v preskúmvanej veci nejde.

16. I keď žalobkyňa v dovolaní namietala, že jej odvolací súd „odňal právo konať pred súdom svojím nezákonným rozhodnutím“, z obsahového hľadiska je zrejmé, že odvolaciemu súdu vytýka nesprávne právne posúdenie veci v súvislosti s rozhodovaním o návrhu na predbežné opatrenie, čo napokon i výslovne uvádzala ako dovolací dôvod vo svojom mimoriadnom opravnom prostriedku.

17. K záveru, že nesprávne právne posúdenie nie je vadou podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. najvyšší súd dospel už dávnejšie vo viacerých rozhodnutiach - viď najmä R 54/2012, ako aj rozhodnutia sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014.

18. Pokiaľ ďalej dovolateľka namietala, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala mať za následok nesprávne právne rozhodnutie vo veci, bez toho, aby uviedla, v čom túto tzv. inú vadu identifikovala, dovolací súd uvádza, že tzv. iná vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), v súlade s doterajšou konštantnou judikatúrou najvyššieho súdu prípustnosť dovolania nezakladala (pozri napr. sp.zn. 3 MCdo 16/2008 a 6 Cdo 84/2010, 5 MCdo 10/2010, 3 Cdo 166/2012, 4 Cdo 107/2011).

19. Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nebolo možné vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p., dovolací súd dovolanie žalobkyne odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

20. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.